

ת"פ 43482/05/21 - מדינת ישראל נגד א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי ציבור בע"מ, מיזם-נכסים ואחזקות גולץ בע"מ, אילנה אבוחצירה גולץ

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 43482-05-21 מדינת ישראל נ' א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי ציבור בע"מ ואח' בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל
באמצעות מס הכנסה

נגד

הנאשמות

1. א. גולץ יעד פרסום שיווק ויחסי
ציבור בע"מ
2. מיזם-נכסים ואחזקות גולץ בע"מ
3. אילנה אבוחצירה גולץ
באמצעות בא כוחן עו"ד שלומי עובדיה
מטעם הסניגוריה הציבורית

הכרעת דין

כתב האישום ורקע כללי:

אישום מס' 1 - (נאשמת 1 ו-3 בלבד) -

נאשמת מס' 1 הייתה בזמן ביצוע העבירות המיוחסות לה, חברה פרטית שנתאגדה בישראל, ועיקר עיסוקה בתחום הפרסום.

נאשמת מס' 3 הייתה בעת ביצוע העבירות, מנהלת פעילה בנאשמת מס' 1.

הנאשמת מס' 3 באמצעות נאשמת מס' 2, העסיקה עובדים.

בשנת 2014 הנאשמת 1 שילמה לעובדים ולספקים תשלומים ו/או העניקה שווה כסף כמפורט בסעיף 6 דלהלן.

הנאשמים היו חייבים לפי סעיפים 164 ו-117 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961, לנכות מהתשלומים ו/או שווה כסף ששילמו לעובדים וקבלי משנה, מס בהתאם לתקנות שהותקנו מכוח סעיפים 164 ו-243 לפקודה.

הנאשמים לא ניכו מס מהתשלומים ומשווה הכסף לעובדי וספקי הנאשמת מס' 1 לפי הפירוט שבכתב האישום.

לפיכך, מיוחס לנאשמות שבכותרת העבירות הבאות:

אי ניכוי מס עבירה לפי סעיף 214 ו-224 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

אישום מס' 2 (נאשמות 1 ו-3 בלבד) -

כמתואר בסעיפים 1 ו-2 לאישום מס' 1.

בשנת 2015 הסתכמה הכנסתה של נאשמת מס' 1 בסכום של 10,265,306 ₪.

הנאשמים היו חייבים בהתאם לסעיפים 31 ו-117 לפקודה, להגיש דוח על הכנסות הנאשמת מס' 1 במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודה.

הנאשמים בלי סיבה מספקת לא הגישו במועד את הדוח כנדרש על פי הפקודה והוראותיה, בגין שנת המס 2015.

לפיכך, מיוחס לנאשמות שבכותרת העבירות הבאות:

אי הגשת דוח במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) וסעיף 224 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

אישום מס' 3 (נאשמות 2 ו-3 בלבד) -

נאשמת מס' 2, הייתה בזמן ביצוע העבירות המיוחסות לה, חברה פרטית שנתאגדה בישראל, ועיקר עיסוקה בהשכרת משרדיה לפעילות נאשמת מס' 1.

בשנת המס 2014, היו לנאשמת מס' 2 הכנסות.

הנאשמים היו חייבים בהתאם לסעיפים 131 ו-117 לפקודה, להגיש דוח של הכנסות הנאשמת מס' 1 במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודה.

הנאשמים בלי סיבה מספקת, לא הגישו במועד את הדוח כנדרש על פי הפקודה והוראותיה בגין שנת המס 2014.

לפיכך, מיוחס לנאשמות שבכותרת העבירות הבאות:

אי הגשת דוח במועד - עבירה לפי סעיף 216 (4) וסעיף 224 לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

אישום מס' 4 (נאשמת 3 בלבד) -

בשנות המס הרלוונטיות לאישום זה הייתה הנאשמת תושבת ישראל אשר מלאו לה 18 שנה, ו"בעלת שליטה" בחברה, במשמעותו בסעיף 32 (9) לפקודה.

הנאשמת חייבת הייתה בהתאם לסעיף 131 לפקודה, למסור דוח על הכנסותיה בכל שנת מס במועד הקבוע בסעיף 132 לפקודה.

הנאשמת בלי סיבה מספקת לא הגישה במועד את הדוח כנדרש על פי הפקודה והוראותיה, בגין שנות המס 2014, 2015, 2016 ו-2017.

לפיכך, מיוחס לנאשמת שבכותרת העבירות הבאות:

אי הגשת דוח במועד, 4 עבירות לפי סעיף 216 (4) לפקודת מס הכנסה (נוסח חדש) התשכ"א - 1961.

תשובת הנאשמות לכתב האישום:

הנאשמות הודו באמצעות הנאשמת 3 בכל חלקי כתב האישום, למעט בפרטים מסוימים בפרט האישום הראשון והשני, בהם כפרו, כדלקמן:

אישום הראשון - כפרו בכך שהועסקו עובדים באמצעות החברות שבבעלותה - הנאשמות 2 ו- 3 - "מיזם נכסים בע"מ"; ואחזקות גולץ בע"מ";

הנאשמות כפרו בכך שבשנת 2014, שולמו לעובדים ולספקים, תשלומים או הוענקו להם, הטבות שוות כסף, כמפורט בסעיף 6 לפרט האישום הראשון;

הנאשמות כפרו בכך שהייתה לנאשמות חובה, לנכות מהתשלומים/הטבות ששולמו לעובדים, מס בהתאם לחוק;

הנאשמות כפרו ברכיבי ושיעורי ההטבות הכספיות המפורטות בסעיף 6 לכתב האישום.

אישום השני - הנאשמות כפרו בהיקף מחזור העסקאות בשנת המס 2015 כנקוב בפריט 2 לאישום השני.

ראיות התביעה:

התביעה מבססת את הוכחת העובדות נשוא המחלוקת, באישומים הראשון והשני, על המסמכים והראיות כדלקמן:

הוכחת האישום הראשון - מתבססת על דברי הנאשמת 3 בחקירתה תחת אזהרה מיום 3/11/20 (ת/2); עדות מפקח מס הכנסה, מר קובי ויזל מיום 4/3/20 בחקירה (ת/3), אליה צורפו תרשומת דיון שערך עם הנאשמת 3 ורואי החשבון שלה, ועדותו בבית המשפט בה הסביר ופירט את הדברים; הסכם שומת ניכויים שערך לשנים 2010 - 2014.

הוכחת האישום השני - מתבססת על האמור בתע"צ (ת/1), המשקף רשומות מוסדיים של מס הכנסה, המצביעים על היקף המחזור העסקי של הנאשמת 1.

ראיות וטענות ההגנה:

ראיות ההגנה - הנאשמת 3 מנהלת הנאשמות 1 ו- 2, בחרה שלא להעיד להגנתה.

ההגנה מסתמכת על הראיות הבאות:

מכתב מהסניגור לתביעה מטעם רשות המיסים מיום 7/11/21 בו ביקש מועדי סיום החקירה והסבר על השיהוי בהגשת כתב האישום בזיקה לטענת ההתיישנות (נ/1); תשובת התביעה (נ/2); אסופת מסמכים - הזמנות לחקירה; התכתבות בנוגע לזימון לחקירה (נ/3); אסופת צילומי מסרונים הנוגעים להזמנה לחקירה (נ/4).

הטענות שמעלה ההגנה על מנת להדוף את האישומים שבמחלוקת, הינן בעיקרן טענות משפטיות.

נטען, כי הודעת הנאשמת 3 (ת/2) נגבתה שלא כדין, ועל כן אין להסתמך עליה; כמו כן נטען כי שומת הניכויים האזרחית שצורפה להודעה הנ"ל אינה יכולה לשמש ראיה במשפט; העבירה המיוחסת לנאשמות באישום הראשון, התיישנה.

דין והכרעה:

הדין שלהלן יהיה בהתאם לגדר הכפירה, תחילה אבדוק אם הוכחה המאשימה את עובדות האישומים 1 ו- 2 שבמחלוקת, אקבע ממצאים, ולאחר מכן אדון בטענות ההגנה.

מחומר הראיות עולים הפרטים הבאים:

בחקירת הנאשמת 3 תחת אזהרה (ת/2), עולה, כי היא הבעלים ובעלת השליטה בנאשמות 1 ו- 2.

במסגרת זו, בדגש על פעילותה העסקית של הנאשמת 1, העסיקה הנאשמות עובדים.

הנאשמת 3 הוסיפה והסבירה את פעילות שתי החברות שבשליטתה - הנאשמות 1 ו- 2 וכיצד התמוטטה כלכלית, בדברים כדלקמן:

הנאשמת 1 הוקמה בשנת 1996. היא עסקה בפרסום, שיווק ויחסי ציבור.

בשנת 2005 הפכה הנאשמת 3 את הנאשמת 1 לחברה בערבון מוגבל, בשם א. גולץ.

הנאשמת 3 הייתה ועודנה הבעלים היחידים של הנאשמת 1, בעלה המנוח החזיק, חלק מהזמן, בחלק ממניות החברה.

הנאשמת 3 היא זו שחתמה בשם החברה על הסכמים עם לקוחות, הייתה נציגת החברה בהסכם עם ספקים, מורשית החתימה של החברה, היא זו שהעסיקה עובדים, קבעה את שכר העבודה שלהם, החליטה על תנאי ההעסקה של העובדים, היא גם הייתה התקציבאית של החברה.

הנאשמת 2, אף היא חברה בבעלותה המלאה של הנאשמת 3.

עמוד 4

כאשר הנאשמת 1 עשתה חיל והצליחה עסקית, פתחה הנאשמת 3 את הנאשמת 2 וזאת לאחר התייעצות עם רואה החשבון שלה, שהפנה אותה ללקוחה אחרת שלו, חברת "גלבו". היכרות זו הובילה לקשר עסקי בין השתיים.

בשלב מאוחר יותר של היכרות זו, רכשה הנאשמת 2 מחב' גלבו, באמצעות הנאשמת 3, משרדים. את המשרדים שרכשה הנאשמת 2, השכירה האחרונה, לנאשמת 1, וזו שילמה לנאשמת 2, כ-12,000 ₪ בחודש עבור דמי שכירות.

דהיינו, הנאשמת 1 עסקה בשיווק ופרסום, ועיקר כח האדם הועסק בהפעלתה. הנאשמת 2, הוקמה רק לצורך רכישת המשרדים הנ"ל, אותם רכשה והשכירה, לנאשמת 1. לנאשמת 2 לא היו הכנסות, פרט להכנסות שכר דירה, מהנאשמת 1.

בשנת 2016, קרסה הנאשמת 1, ויחד איתה גם הנאשמת 2. הבנק הממשכן, השתלט על המשרדים שרכשה נאשמת 2, ומכר אותם למרבה במחיר.

הנאשמת 3 תלתה את קריסת הנאשמות 1 ו-2 שבשליטתה, בהסתבכותה הכלכלית של הגברת ענבל אור, איתה עבדה בשיווק פרויקטים במדינות השונות, דבר שהוביל ל"אפקט דומינו", וגרם בתורו, לקריסת הנאשמות.

לדברי הנאשמת 3, היא ניסתה לתמרן ולשלם את חובותיה, לרבות תשלום מיסים לרשויות המס, אך לקראת סוף שנת 2016, הגיעה למבוי סתום מבחינה כלכלית, ולא עלה בידה לשלם את חובותיה.

יצוין בהקשר זה, כי לפי ראייה שהגישה ההגנה (נ/3), עולה, כי בשנת 2016, במסגרת הסכם שומת ניכויים, הגיעה הנאשמת 3 להסדר כספי עם פקיד השומה, אך לא עמדה בו.

עוד עולה, כי במהלך חודש פברואר 2017, ניסתה הנאשמת 3 להגיע להסדר תשלומים במסגרת הליך פש"ר 16-32530-1 (שלא הוגש ע"י ההגנה), במסגרתו ביקשה לשלם 100% מהחוב בדין קדימה לרשות המיסים **"ובתקופה זו פ"ש חיפה מצא לנכון לעכב את העברת התיק לחקירות, בהמשך חזרה בה מהסדר זה"** (ראה האמור בנ/3).

אשר לעדויות עדי התביעה.

עדת התביעה, מפקחת המס הגב' אלינור מאיר, חקרה את הנאשמת 3 באזהרה (ת/2). בעדותה מסרה כיצד אפשרה רשות המיסים לנאשמת 3 להגיע להסדר בשנים 2016-2017, וכי רק לאחר שהסדר זה לא צלח, העבירו את התיק לחקירה פלילית. דבריה מתיישבים היטב עם גרסת הנאשמת 3.

עוד העידה אלינור, כי זימנה את הנאשמת 3 מס' פעמים לחקירה, אך ללא הצלחה. בינתיים הגיעה מגפת הקורונה, הנאשמת 3 טענה כי חלתה, והזימון לחקירה התעכב, עד שלבסוף, ביום 3/11/20 גבתה ממנה הודעה (עמ' 12 לפרוט' ש' 6-1).

בהודעה שגבתה ממנה (ת/2), חקרה אלינור את הנאשמת 3, והבהירה לה את חובתה לנכות מס מהתשלומים לעובדים, על כל מרכיבי השכר וההטבות, החייבים במס, כמו גם על תשלומים לספקים. הנאשמת השיבה בחקירה, כי היא מבינה היטב את חובתה האמורה ובלשון החוקרת: **"היא יודעת שזה מה שהיא עשתה היא לא אומרת שהיא לא עשתה היא יודעת שהייתה צריכה לנכות ולא ניכתה, אני לא זוכרת את הניסוח המדויק"** (ראו עדותה בעמ' 11 ש 20-21; כן ראו הודעת הנאשמת 3 בעמ' 3-4, המתיישבת עם דברי החוקרת).

עד התביעה, מר קובי ויזל, מפקח הניכויים, ביקר את ספרי הנאשמת.

מדובר במפקח מס האחראי על ביקורת הניכויים לכל מי שיש לו תיק ניכויים. ויזל נחקר ומסר הודעה (ת/3). בהודעה שנגבתה ממנו (ת/3), הבהיר ויזל, כמו גם בעדותו בבית המשפט, כי הוא ערך הסכם שומת ניכויים עם הנאשמת 3, עליו הוא חתום ביחד עם הנאשמת 3, כאשר באותו מעמד, נערך דיון, בו נכחו - הנאשמת 3 ושני רואי החשבון שלה (ראו ת/3 שורות 7-9; מזכר מיום 10/2/16 שצורף לת/2 המתעד את הדיון).

ויזל העיד, כי את השומה ערך, רק לאחר שביקר במשרדי רואי החשבון, בדק את הספרים, ולאור זאת גיבש את הנתונים החשבונאיים, שעל בסיסם נערכה השומה.

מרכיבי השומה כללו, הטבות שונות, כמו שווי השימוש ברכב בו עשתה הנאשמת 3 על חשבון החברה, ארוחות, כיבודים, השתלמויות, מתנות, וניכוי במקור מדיבדנד, שנובע, ממשיכות כספים שעשתה הנאשמת 3 מהחברה, ולא שילמה על כך מס (ראו גם הסבריו בעדותו בבית המשפט בעמ' 19).

עוד מסר ויזל, כיצד מצא שהנאשמות לא ניכו מס כמתחייב על פי דין. בהקשר זה הוא התייחס למצבת העובדים שקיבלו תשלומים, לפי טופס 126 שמפרט את מצבת העובדים עליהם הצהירה הנאשמת (עמ' 19 לפרוט' ש' 5-24). בהודעתו, פירט של כל מרכיבי הטבות השכר והמס המשתלם בגין.

עוד הבהיר ויזל, כי הנאשמת 3 עברה על ההסכם ופרטיו, היא מכירה אותו, וכאמור נערך ליד רואי החשבון שלה, היא חתמה עליו והבינה אותו (ראו שם, שורה 23).

אשר לאישום השני, והמחלוקת הנקודתית באשר להיקף מחזור העסקות של הנאשמת 3.

הוכח ע"י תעודת עובד ציבור, המשקפת את רשומותיה המוסדיים של רשות המיסים, כי מחזור העסקאות של הנאשמת 1 לשנת המס 2015 היה - 10,265,306 ₪. ההגנה לא הפריכה ממצא זה ולמעשה לא שאלה אף שאלה ביחס לכך.

על כל אמור, יש להוסיף את העובדה, שהנאשמת 3 בחרה שלא להעיד לאחר שהוסברה ע"י הסניגור משמעות הדבר (עמ' 26 לפרוט' ש' 5-6). זו כמובן זכותה המלאה של הנאשמת 3 על פי הדין, אך הימנעות זו, שובר בצידה - החוק קובע, כי הימנעות נאשם מלהעיד "עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה" (סעיף 162 (א) לחסד"פ).

מסקנות וממצאים עובדתיים ביחס לגדר המחלוקת:

אישום ראשון -

עדותם של עדי התביעה נמצאה אמינה ומהימנה ולא נסתרה בחקירה הנגדית;

הנאשמת 3 העסיקה עובדים באמצעות הנאשמות 1 ו- 2 שבבעלותה;

בשנת המס 2014, הנאשמת 3 שילמה לעובדים ולספקים תשלומים או העניקה להם הטבות שוות כסף, כמפורט בסעיף 6 לפרט האישום הראשון;

הנאשמת הייתה חייבת יחד עם הנאשמות 2 ו-3 שבשליטתה, לנכות מתשלומי ההטבות ששילמה לעובדים, מס בהתאם לחוק, ולא עשתה כן;

ההטבות הכספיות החייבות במס הם כמפורט בסעיף 6 לכתב האישום;

אישום שני -

בהסתמך על תעודת עובד ציבור שלא נסתרה, אני קובע כי מחזור עסקאותיה של הנאשמת 1 בשנת המס 2015 היה - ₪10,265,306.

התייחסות לטענות ההגנה:

א. טענת העדר אזהרה כדין בחקירת הנאשמת 3 -

הטענה היא שהנאשמת לא הוזהרה כי היא חשודה בעבירה לפי סעיף 218 לפקודה של אי ביצוע ניכוי מס, אלא בעבירה לפי סעיף 219, של אי העברת סכומי מס שנוכו.

המאשימה מסכימה כי אכן נפלה שגגה באזהרה, אבל שגגה זו לא מצדיקה את פסילת הודעת הנאשמת או קבלת טענתה שהיא לא ידעה על מה היא נחקרת.

מעיון בת/2 חקירת הנאשמת 3, עולה, כי הנאשמת 3 הוזהרה על ידי החוקרת בחשד לביצוע עבירות לפי פקודת מס הכנסה, סעיף 218 אי העברת ניכויים, וסעיף 216 (4) אי הגשת דוחות, יחד עם סעיף 224 א אחריות מנהל.

בכתב האישום, מואשמת הנאשמות, בפרט האישום הראשון, בעבירה של אי ניכוי מס, עבירה לפי סעיף 218 ו-224 א לפקודת מס הכנסה;

ובאישום השני, בעבירה של אי הגשת דוח במועד, עבירה לפי סעיף 216 (4) ביחד עם סעיף 224 א לפקודת מס הכנסה.

לפי תוכן החקירה עליה חתומה הנאשמת, היא השיבה לשאלות החוקרת, לאחר שהתייעצה עם עו"ד ורואה חשבון (ראה ת/2 שורה 2).

בחקירתה המפורטת שהנאשמת 3, היא פירטה את קורות החברות שבשליטתה, הנאשמות 1 ו-2 את פעילותן, כמפורט לעיל.

החוקרת הציגה בפני הנאשמת 3 את הניכויים, תוך פירוט ההטבות ברות ניכוי המס, שלא בוצעו, תוך שהחוקרת מבהירה לה, שזוהי עבירה לפי סעיף 218 לפקודה, והיא ביקשה את תגובתה.

הנאשמת התייחסה להסכם שומת הניכויים (ראה בהמשך), אך טענה כי היא לא בטוחה שהיא חתומה עליו. היא זוכרת שהיה הסכם כזה, והיא אף זוכרת שהיה סכום מס שהוא - ₪750,000 לערך. היא חתמה על המזכר המתאר את הישיבה בה עלו נושא הניכויים, אך ציינה, כי היא חותמת רק שראתה את המסמכים.

עוד היא זוכרת, שהיא מסרה למס הכנסה שיקים של החברה, לאחר שנוהל משא ומתן עם מס הכנסה. לגרסתה, השיקים הראשונים נפרעו, ולאחר מכן, החברה שבבעלותה נכנסה לקשיים כלכליים ולחדלות פירעון, ולכן יתרת השיקים לא כובדו, והם נידונו בתביעת חוב שהגיש מס הכנסה, לבית המשפט בפשיטת רגל, כחלק מתביעות הנושים נגדה.

הגם שנוסח האזהרה לא היה מדויק ולא תוארה העבירה במלל המדויק והנכון, אין ממש בטענה שנפגעה זכותה של הנאשמת, או שהיא לא הבינה על מה היא נחקרה.

מתוכן החקירה ת/2, ברור הוא, כי הנאשמת הבינה היטב על מה היא נחקרת, תוך שהיא התייחסה לחשדות לביצוע עבירות לפי פקודת מס הכנסה הנוגעות למס המתחייב מההטבות והתשלומים לעובדים ולספקים ולאי הדיווחים ואי הגשת הדוחות, וכל זאת לאחר שנועצה בעורך דין ורואה חשבון.

ולכן, לא מצאתי שנוכח ניסוח האזהרה, בפתח להודעה, כפי שנוסחה, נפגמו, באופן כלשהו, הגנת הנאשמת או זכויותיה הבסיסיות להליך הוגן, או נגרם לה עיוות דין כלשהו, המצדיק את פסילת הראיה.

עוד אפנה בהקשר זה, לנאמר לאחרונה, בע"פ 6359/21 **מדינת ישראל נ' עמרני** (2022), בו נפסק כי לא כל סטייה מהשורה, ולא כל טעות מצידם של חוקרי משטרה ובעלי תפקידים אחרים, תביא לפסילתה של ראיה, שהוגשה בעקבות אותה הפרה. רק במקרה בו נפגעת אחת הזכויות הבסיסיות של הנאשם, וכתוצאה מכך נפגעת זכותו להליך ראוי והוגן, יש לשקול שימוש בכלל הפסילה הפסיקתית, שעוצב בהלכת **יששכרוב**.

בנסיבות אלה, אני דוחה את הטענה לפסול את הודעת הנאשמת ת/2 כראיה במשפט.

ב. הסתמכות על שומה אזרחית בהליך פלילי -

מדובר בהסכם שומה שנערך בין פקיד השומה לבין הנאשמת, לצרכים הפיסקאליים-אזרחיים, המפרט את הניכויים שעומדים בבסיס האישום הראשון.

אכן, אין המאשימה רשאית להסתמך על הסכם השומה במשפט הפלילי המתנהל נגד הנישום איתו נערכה השומה, אלא אם הוזרה, במסגרת השומה, כי כך יעשה, וזאת משום הזכות להימנע מהפללה עצמית שהינה חלק אינהרנטי מזכות היסוד למשפט הוגן (ראו: י. קדמי, "על הראיות", חלק שני, 2003, בעמ' 901; דנ"פ 3898/90 **זילברברג נ' מדינת ישראל** (1992); ראו גם החלטה של מותב זה וההנמקה המפורטת שם - ת"פ 35910-07-20 (חיפה) **מדינת ישראל נ' תכשיטי כפריס בע"מ - בפירוק** (2020); ש. הראל ו- מ. קוניס, "חיסיון מהפללה עצמית גם בחקירה אזרחית לפי הפקודה" פסק דין קלקודה - האמנם סוף פסוק, קובץ מיסים, י"ד - 2, אפריל 2000, א' - 60, שם בעמ' 69 א').

ברוח דברים אלה נוסחה גם הוראת ביצוע של מס הכנסה המכוונת את פקיד השומה כיצד לנהוג ולאזן בין זכות הנישום שלא להפליל עצמו בפן הפלילי לבין ההליכים האזרחיים (ראו הוראת ביצוע 12/93).

בנדוננו, בית המשפט לא ביסס את ממצאיו על האמור בהסכם השומה, בדיוק מהטעמים האמורים לעיל, אלא בעיקר, על דבריה של הנאשמת עצמה בהודעתה.

בהודעת הנאשמת 3 שכאמור נמסרה על ידה לאחר שהוזרה ולאחר היוועצות כדין, מוסרת הנאשמת 3, בפירוט רב,

את הפרטים החשבונאיים הנוגעים להסכם השומה. היא אמנם לא חשבונאית, ובוודאי שאין לצפות ממנה ידע והבנה מעמיקה בפרטי רכיבי ההטבות והניכויים, החייבים במס הנכללים בהודעתה, אך היא מתייחסת לכל הרקע להסכם, לרבות לדיון שנערך במס הכנסה, במסגרתו נחתם הסכם השומה, כאשר יודגש כי בדיון שהוביל לקביעת פרטים חשבונאיים אלו, נכחו שני רואי חשבון של הנאשמת, אשר מן הסתם, היו אמונים על פרטי הפרטים, ועל הקפדה על זכויותיה, מול פקידי המס.

זאת ועוד, מדבריה המפורטים של הנאשמת 3 בחקירתה, עולה ברורות, כי היא כמנהלת, נהנתה ממשיכת כספים מהחברה הנאשמת 1, עשתה שימוש ברכב על חשבון החברה, ולא שילמה על כך מס, היא הפרישה כספים, העניקה הטבות, לעובדים וספקים, שחייבים במס, ולא ניכתה על זה מס כדון, כמפורט בהודעתה.

עוד התייחסה הנאשמת 3 בהודעתה, לחוב המס של כ- 750 אלף ₪, אותו התחייבה לשלם, לכך שניתנו לה הזדמנויות להסדיר את החוב הזה, במסגרת הסדר תשלומים שערכה עם מס הכנסה, ואח"כ במסגרת תביעת חוב שהגיש מס הכנסה, בהליך פשט"ר בו פתחה הנאשמת 3. היא סיפרה כיצד התמוטטה כלכלית ולא יכלה לעמוד בתשלומים אלה.

פרוט' הדיון במס הכנסה, שצורף לחקירת הנאשמת, אותו מאמתת הנאשמת בחקירתה, משקף אף הוא, את האמור לעיל, ואף הוא תומך באופן מובהק בהוכחת רכיבי הניכויים, מושא המחלוקת באישום הראשון.

את "התמונה" הראייתית בעניין זה, משלימים הודעתו של מפקח הניכויים קובי ויזל בחקירה וכן עדותו בבית המשפט.

לכן, הגם שבית המשפט בהחלט סבור שאין להיזקק להסכם השומה, מהטעם שהנאשמת 3 לא הוזהרה על זכותה שלא להפליל עצמה, הפרטים החשבונאיים שבו, אשר נמצאים גם באישום הראשון, נכללים בהרחבה בהודעת הנאשמת 3, שנגבתה לאחר שהוזהרה כדון, והם בבחינת הודאה ברורה בקיומם, ולא ניתן להתעלם מהם.

ג. הטענה לפסילת רכיבי ניכוי המס -

טוען הסניגור, כי מעדותו של מפקח הניכויים מר ויזל עולה, כי בדיון במס הכנסה, שנערך עם הנאשמת 3, התאימו לנאשמת, באופן מאולץ, רכיבי מס שונים, כדי שהדברים יתיישבו עם השומה.

לעמדתו, התנהלות זו פסולה ותומכת בפסילת הדרך להוכחת רכיבי השומה מושא האישום הראשון, בין אם ע"י פסילת הסכם השומה כראיה במשפט, ובין אם על דרך אי קבלת תוכן עדותו של ויזל, נוכח הדרך בה התקבלו הפרטים.

טענה זו, על אף שנוכח עדותו של ויזל היא נשמעה שובת לב, לא יכולה להתקבל, משלושה נימוקים עיקריים:

ראשית, כפי שצוין, הנאשמת 3 הודתה בחקירתה ברכיבי המס. לא הוכח בדרך כלשהי שהודאה זו פסולה באופן שמתווה הדין. ההיפך מכך, ההודאה מפורטת מאוד, מפרטת את סיפור קריסת הנאשמות, את התהוות חוב הניכויים, מרכיביו, והדרכים שעשתה הנאשמת 3 לסילוקו, עד למבוי הסתום הכלכלי אליו נקלעה שלא בטובתה.

בחינה פנימית של החקירה, כמו גם בחינה חיצונית שלה, באמצעות הראיות החיצוניות התומכות בה (עדותה של המפקחת גובת הודעת הנאשמת 3, ועדותו של מפקח הניכויים ויזל), מחזקות אותה.

הימנעות הנאשמת מלהעיד במשפט, מוסיפה ומחזקת ראיה זו לפי הוראות החוק, ונותנת לה תוקף ומשקל.

שנית, הנאשמת 3 מלינה בסיכומיה על חוסר ההגינות של הרשות כלפיה. אלא שבחינה מעמיקה של כל העובדות, מלמדת כי אין בכך ממש.

הנאשמת 3 פירטה בהודעתה את השתלשלות העניינים, ממנה, עולה כי רשות המס ביקרה את ספריה ומצאה, כי היא לא ביצעה ניכוי מס על הטבות שונות. בין היתר, על שימוש ברכב שעשתה, ועל כספים שמשכה מהחברה לכיסה.

ב- 2016 היא סיכמה עם רשות המסים על הסדר תשלומים, אך לא עמדה בכך. ב- 2017 פנתה להליכי פשט"ר, וגם משם לא קיבלה הקופה הציבורית, את חוב המס אותו חייבת הנאשמת 3 לאוצר המדינה.

בכל הזמן הזה, על אף שפקיד השומה יכול היה להעמידה לדין פלילי, הוא נמנע מכך, ורק כשכלו כל הקיצים, נפתח נגדה הליך פלילי זה בשנת 2020, וזאת כאמור, לאחר שניתנו לה כל ההזדמנויות לפרוע את חובה לאוצר המדינה.

בהינתן מכלול זה, אין אני סבור, כי חוסר ההגינות, נובע מהתנהלות פקיד השומה כלפי הנאשמת 3, ולכן אין מקום לפסול את תכני העדויות, שמוכיחות את רכיבי המס.

שלישית, אשר להתאמה המאולצת של רכיבי הניכויים, עליה מלין הסניגור, בעקבות עדותו של מר ויזל, גם כאן לא מצאתי ממש.

בחינה מדוקדקת של רכיבי הניכויים, כשברקע עדותו של מפקח הניכויים מר ויזל, אשר הסביר אותם, מלמדת, שרשות המיסים פעלה בהגינות כלפי הנאשמת 3. מפקח הניכויים מר ויזל, הסביר בהרחבה בעדותו בבית המשפט, באופן "פתוח" והגון למדי, כי כדי שהמס בו תחוב הנאשמת 3, יהיה מדוד ולא יהיה מופרז, נוכח משיכות הכספים שביצעה הנאשמת מהחברה שבשליטתה, שימוש ברכב וכו', בוצעו התאמות שונות במינוחי הרכיבים. הדבר נעשה לטובת הנאשמות, ולא ההיפך מכך, כעולה מעדותו של ויזל. טענה זו לא נסתרה באף ראיה.

אך לא רק על עדותו זו של המפקח ויזל סומך בית המשפט את קביעתו. אחזור ואזכיר, כי בכל מהלך הדיון הזה במס הכנסה, בו נרשמים רכיבי ניכוי המס "המאולצים", כביכול, נכחו שני רואי החשבון המלומדים של הנאשמת 3, והיו מעורבים בדיון, כך שלא "נכנס" לחשבון השומה, שום רכיב מאולץ, כטענת הסניגור, שאינו לטובת הנאשמת 3.

זאת ועוד, לא זו בלבד שהנאשמת 3 בחרה שלא להעיד, ובכך לחזק את ראיות התביעה, היא גם נמנעה במכוון, מלזמן את רואי החשבון שלה למתן עדות, כדי להוכיח את צדקתה, כאילו מדובר ברכיבי מס מאולצים. כידוע, הלכה פסוקה היא, במשפט פלילי או אזרחי, כי הימנעות מלזמן לעדות עד, או ראיה, שהיא לטובת בעל דין, פועלת לחובתו (ע"א 2275/90 לימה חב' ישראלית נ' רוזנברג, פ"ד מז (2) 605; 614).

ד. טענת ההתיישנות -

עוד טוען הסניגור, כי העבירה המיוחסת לנאשמת באישום הראשון, המתייחסת לאי ניכוי מס ביחס להטבות מס משנת 2014 - התיישנה, בחלוף שש שנים מאז. לכן, על המאשימה היה להגיש את כתב האישום בעבירה זו, עד ליום 31.12.20.

כתב האישום הוגש רק במאי 2021, כלומר, בפיגור של כחמישה חודשים לאחר תום מועד ההתיישנות.

ב"כ המאשימה טוען, כי היו שני אירועים מנתקים, במהלך 2020, המאריכים את תקופת ההתיישנות, אל מעבר לתום המועד בו צריך היה להגיש את כתב האישום. לעמדתו, האירוע המנתק האחד הוא, גביית עדותו של מפקח הניכויים, מר קובי ויזל, והאירוע המנתק השני הוא, חקירת הנאשמת.

עוד נטען, כי החל מאמצע מרץ 2020, ועד למאי 2020, היה סגר כללי במשק, דבר שהשפיע על עבודת מס הכנסה. גביית העדות מהמפקח ויזל, הייתה ימים ספורים לפני הסגר שהוטל על המשק.

לכשהסתיימו האירועים המנתקים, הועבר התיק ממחלקת החקירות למחלקה המשפטית, בתחילת 2021, ובמאי 2021 הוגש כתב אישום.

מכאן, נטען ע"י ב"כ המאשימה, כי אכן היה שיהוי בהגשת כתב האישום, אך לא העבירה לא התיישנה.

לאחר העיון נמצא לדחות את טענת ההתיישנות.

תקופות התיישנות עבירות, וההוראות הנוגעות לכך, מוסדרות בהוראת סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב 1982.

העבירה המיוחסת לנאשמות היא עבירה מסוג עוון, ולכן לפי הוראת סעיף 9 (א) (3) לחסד"פ, **"באין הוראה אחרת לעניין זה בחוק אחר"** העבירה מתיישנת כעבור 5 שנים.

בפקודת מס הכנסה יש **"הוראה אחרת"** היא הוראת סעיף 225 לפקודה, המאריכה את תקופת ההתיישנות, לשש שנים **"משנת המס שבה נעברה העבירה"**.

אמור מעתה, תקופת ההתיישנות בנדוננו היא 6 שנים משנת המס בה נעברה העבירה (2014), ולכן העבירה התיישנה לכאורה ב- 31/12/2020.

עם זאת, על מנת לקבוע את מירון מניין תקופת ההתיישנות, יש לבחון באם התרחשו אירועים מנתקים המפסיקים את מניין התקופה.

לפי הוראות סעיף 9 (ג) (1) לחסד"פ, פעולות חקירה מנתקות את מניין ימי ההתיישנות, וכל אימת שמתרחש 'אירוע מנתק' מהמנויים בסעיף, מתחיל מחדש מניינה של תקופת ההתיישנות מחדש, ובלבד שתקופת ההתיישנות לא תוארך מעבר למשכה, כקבוע בסעיף 9 (א) לחסד"פ, בצירוף הארכה הקבועה בחוק (בעבירה מסוג עוון, כבנדונו, שאינה מנויה בתוספת הראשונה - א', ובתוספת הראשונה - ג' - המוסיפה שנתיים הארכה, ראו: סעיף 9 (ג) (1) (ג) לחסד"פ).

"פעולות חקירה מנתקות" שבסעיף 9 (ג) לחסד"פ, הוגדרו בפסיקת ביהמ"ש העליון, ככל פעולה שתכליתה **"איסוף חומר הוכחה לבית המשפט"** - ע"פ 347/07 פלוני נ' **מדינת ישראל** (2007), שם, בעמ' 14; לעניין ההוראה האמור, ראו גם, ג. הלוי, **תורת הדיון הפלילי**, כרך ב, 742 (2011); בג"ץ 6972/96 **התנועה לאיכות השלטון נ' היועמ"ש לממשלה**, פ"ד נא (2) 757, שם בעמ' 765-766.

להלן יישום הדברים לנדוננו.

ציר הזמן, הפעולות והאירועים הרלבנטיים לנדוננו, בסדר כרונולוגי, כעולה מחומר הראיות, הינו כדלהלן:

- מועד ביצוע העבירה - בשנת 2014, שעה שהנאשמת לא ניכתה את המס המשתלם בגין התשלומים והטבות השכר ששילמה לעובדיה וספקיה.
- הליכים אזרחיים במס הכנסה - ב-2016, בביקורת מס הכנסה מצד המפקח הניכויים, נערך דיון במס הכנסה, במעמד הנאשמת 3 ורואי החשבון שלה, אשר כלל התייחסות לכל מרכיבי הניכויים והמס המתחייב. בעקבות זאת נערך עם הנאשמת 3 הסדר לתשלום חוב המס המתחייב מהניכויים. אך הנאשמת לא עמדה בתשלומים שהתחייבו מדיון זה.
- תחילת החקירה הפלילית - פברואר 2020 (נ/2).
- פעולות חקירה - ביום 4/3/20 נחקר מפקח הניכויים מר קובי ויזל.
- השבתות/כח עליון - מאמצע חודש מרץ 2020 פרצה מגיפת הקורונה במדינה, אשר הובילה לסגר כללי במשק, אשר מטבע הדברים האט את תהליכי העבודה של רשויות המס, ביניהם הרשויות החוקרות.
- המשך פעולות חקירה (זימון הנאשמת) - החל מחודש יוני עד לחודש אוקטובר 2020, נעשו ניסיונות לזמן את הנאשמת 2 לחקירה, כאשר היא לא מתייצבת ודוחה את מועד הגעתה, כאשר הסיבה לטענתה הייתה מחלת הקורונה. רק בחודש נובמבר 2020 התייצבה לחקירה.
- יוצא איפוא, שבמהלך תקופת ההתיישנות, היו אירועים מנתקים, הקוטעים את מנין ההתיישנות, ומפעילים מחדש את מניין הימים, בדמות של פעולות חקירה.
- אחת מפעולות החקירה החשובות, הייתה חקירת הנאשמת 3, שהתעכבה עד לנובמבר 2020, בשל אי התייצבות הנאשמת לחקירה.
- בתחילת 2021 נרשמה פעולת חקירה נוספת של תעודת עובד ציבור.
- הנאשמת אמנם, טענה כי חלתה בקורונה ולכן לא התייצבה לחקירה וצירפה תכתובת על כך, אך אין הדבר משנה לעניין מניין ההתיישנות. שכן, ביצוע פעולות חקירה, קוטעות את רצף מניין תקופת ההתיישנות, וקיימת פעולת חקירה מתחילת 2021. אך גם אם אתעלם ממנה, ואמנה את תקופת ההתיישנות מחקירת הנאשמת 3, בנובמבר 2020, לא חלפה תקופת ההתיישנות, עד להגשת כתב האישום.
- עוד יש לזכור, כי כפי שעולה מחומר הראיות ובעיקר מראיות ההגנה, לרשות המיסים לא אצה הדרך להגשת כתב האישום כנגד הנאשמת, בגין הניכויים, ובצדק. הגשת כתב אישום בעבירות רגולטוריות מסוג זה, צריך שתהיה המוצא האחרון.
- פקיד השומה איפשר לנאשמת לסלק את החוב, בכל מתווה אפשרי, בין אם בהסדר תשלומים, ובין אם במסגרת תביעת חוב שהגיש בהליכי פשט"ר בהם נקטה. ככל שהיה מסולק החוב, ניתן היה להסתפק בעיצום מנהלי ללא צורך בהליכים פליליים.

הפיגור בהגשת כתב האישום היה עד לחודש מאי 2021 כלומר כחמישה חודשים, ובהינתן פעולות החקירה שהפסיקו את מירוץ ההתיישנות וחידשו את מניינו, ונוכח פעולת החקירה האחרונה בתיק, לא מצאתי כי כתב האישום הוגש לאחר תקופת ההתיישנות.

עם זאת, השתהות החקירה, שהינה פשוטה בתכלית, דלת ראיות, ולא רחבת היקף או עמוסת מסמכים, תיבחן ותילקח בחשבון לעניין גזירת הדין.

סוף דבר:

אשר על כן, הנני מרשיע את כל הנאשמות בעבירות המיוחסות להן בכל האישומים המיוחסים להם בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ג, 20 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.